

Kasdien Tave garbinsiu

Kasdieniai skaitiniai ir apmąstymai metams

Parinkta iš Martyno Liuterio raštų
Sudarytojas Marshall D. Johnson

TAURAGĖ
2017

TURINYS

ADVENTAS / 4

KALĖDOS / 32

NAUJIEJI METAI / 41

EPIFANIJA / 48

GAVĖNIA / 114

VELYKOS / 164

SEKMINĖS / 214

PAPILDOMOS ŠVENTĖS / 418

PPIRMOJI ADVENTO SAVAITĖ

SEKMADIENIS

Viešpaties atėjimas

Mato 21,1-9

*“Didžiai džiūgauk, Siono dukterie,
garsiai krykštauk, dukterie Jeruzale!
Štai pas tave ateina tavo Karalius,
jis išaukštintas ir pergalingas,
jis nuolankus ir joja ant asilo,
ant asiliuko, asilės jauniklio.”
(Zacharijo 9,9)*

Taip, iš tiesų Jis bus karalius, tačiau paprastas ir vargingas karalius, be karališko valdingumo ir išorinio spindesio, kuriais puikuojami žemiškieji karaliai ir princai.

Žemiškiesiems karaliams Jis palieka pilis, auksą, turtus, leidžia jiems gerti ir valgyti, puošti ir gyventi prabangoje, tačiau šie karaliai nežino to, ką žino vargingasis elgeta-karalius – Kristus. Jis ateina kaip pagalba ne dėl kurios nors vienos mano nuodėmės, bet dėl visų mano nuodėmių. Jis išpirks ne vien tik mano, bet viso pasaulio nuodėmes. Jis pašalins ne tik ligą, bet ir mirtį – ne vien tik mano mirtį, bet ir viso pasaulio mirtį. Pranašas Siono dukteriai skelbė, kad ji nesistebėtų kukliu Jo atėjimu, bet užmerktų akis, atvertų ausis ir pažiūrėtų. Ji ne iš to, kaip Jis nuolankiai įjoja į miestą, bet iš to, ką šis vargingas karalius skelbia. Jis įjoja ant asilo kaip elgeta be balno, be pentinų ir šis išorinis Jo menkumas bei skurdas yra manifestas. Jis pašalins nuodėmę, nugalės mirtį, dovanos amžino gyvenimo palaimą – štai ką Jis skelbia. Todėl turime klausytis ir pasitikėti.

Iš pamokslų pirmajam advento sekmadieniui, 1533 m. (WA 37:201f.)

*Pakelk mano akis, Viešpatie Dieve, virš tuščių mūsų laikmečio vertybių.
Padėk pajusti Tavo artumą paprasčiausiuose gyvenimo dalykuose. Amen.*

PIRMADIENIS

Tavo karalius ateina

*„Jis karaliaus Jokūbo namuose per amžius,
ir jo karaliavimui nebus galo.“
(Luko 1,33)*

Jis – jūsų karalius. Šis karalius pažadėtas jums, esate Jo nuosavybė. Jis valdys ne pagal pasaulio standartus, bet Savo Dvasia. Jis yra Tas, kurio ilgėjotės, kurio nuoširdžiai šaukėsi ir troško jūsų brangūs protėviai. Jis išpirks ir išlaisvins jus nuo visko, kas gyvenimą apsunks, slėgė, įkalino.

O, kokie tai paguodžiantys žodžiai tikinčio žmogaus širdžiai! Kasdien mes numetami sutrypti nirtingiems tironams, kurie prisistato karaliais, o iš tikrųjų yra žmogžudžiai, kurių valdomi mes patiriame didžiulį skausmą ir baimę. Tai – velnias, kūnas, pasaulis, nuodėmė, įstatymas, mirtis ir pragaras, jie skausmingai prislegia ir surakina sąžinę, stumia į pilną baimės bei kartėlio gyvenimą. Tačiau Kristus mus veda kitaip.

Kai tvirtai tikėdami priimame Šį karalių į savo širdį – tampame išgelbėti. Nuodėmė, mirtis, pragaras ir jokios negandos nebegąsdina mūsų. Mes žinome ir neabejojame, kad Šis karalius yra gyvenimo ir mirties, nuodėmės ir malonės, pragaro ir dangaus šeimininkas, visa yra Jo rankose. Kokią didybę talpina šie keli žodžiai: „Viešpats – tavo karalius“! Kokius neapsakomus palaiminimus žada paniekintasis karalius, pasirodantis kaip vargingas raitelis, jojantis asilu! Šių dalykų negali suvokti nei protas, nei prigimtis – tik tikėjimas.

Iš pamokslo pirmajam advento sekmadieniui, 1522 m. WA 10/1(ii):27f.

Mes laukiame, Viešpatie, nuoširdžiai ilgėdamiesi Dievo tautos atpirkimo. Amen.

ANTRADIENIS

Jis ateina pas jus

*„Aš pas jį užėisiu ir vakarieniam su juo,
o jis su manimi.“
(Apreiškimas Jonui 3,20)*

Jis pats ateina pas mus. Mes negalime savo valia nueiti pas Jį ar pasikviesti pas save. Jis mums per didis ir per tolimas. Jo nepriartins nei mūsų turtai, nei protas, nei triūsas ar darbas, tad negalime puikuotis, kad savo nuopelnų ir vertingumo dėka atidursime arčiau Jėzaus. Brangus drauge, visi mūsų nuopelnai ir vertingumas atrodo kaip visiškas nenusipelnymas ir nevertingumas prieš Jo tobulą malonę ir gailėstingumą. Tik vedami Viešpaties mes žengiamo iš savo dvasinio skurdo prie Jo neišmatuojamų turtų.

Mokykimės iš Evangelijos, kurioje atskleidžiama šventumo pradžia, kur rašoma, kaip Dievas sukūrė mus pagal savo atvaizdą. Nėra kitos pradžios nei ta, kada mūsų karalius ateina pas mus ir pradeda veikti mumyse. Kada ne mes Jo ieškome, o Jis ieško mūsų. Ne mes Jį surandame, bet Jis suranda mus. Mūsų tikėjimas kyla iš Jo, o ne iš mūsų pačių. Kur Jis neužaina, ten ir mes liekame lauke. Ir kur nėra Evangelijos, nėra Dievo, ten lieka tik nuodėmė ir susinaikinimas. Todėl neverta klausinėti, kaip pradėti dievobaimingą gyvenimą, nes pradžia yra ten, kur ateina Karalius ir kur yra skelbiamas Jo atėjimas.

Iš pamokslo pirmajam advento sekmadieniui, 1522 m. WA 10/1(ii):78ff.

*Kur, Viešpatie Dieve, galėčiau pasislėpti nuo Tavo veido? Kur beečiau, Tu esi ten.
Amen.*

TREČIADIENIS

Kristaus atėjimas yra turtingas malone

*„Šlovė Viešpačiui, Izraelio Dievui,
kad aplankė savo tautą ir
atnešė jai išvadavimą.“
(Luko 1,68)*

Pirmą kartą Dievas pas izraelitus atėjo griausmingai, apsiaustas bauginančio dūmų ir ugnies debesies, lydimas smarkaus trimitų gaudesio. Izraelio vaikai, pilni baimės, prašė Mozės: „Tu mums kalbėk, ir mes klausysime ... – tenekalba mums Dievas, kad nenumirtume!“ (Išėjmo 20,19). Tuomet Dievas davė jiems 10 Įstatymų. Įstatymas yra negailėstingas, mums nepatinka jo laikytis. Įstatymas toks sunkus mūsų protui, kad mes kartais palūžtame. Tai tokia sunki našta, kad sąžinė dažnai nežino, kur kreiptis ir ką daryti.

Priešingas yra Kristaus atėjimas. Jis stoja prieš mus ne kaip žadinantis baimę, bet nuolankus. Jis ne smarkus kaip Dievas Senajame Testamente, bet maloningas ir žmogiškas. Jis pasirodo ne ant kalno, bet mieste. Sinajuje Jis atėjo baimę keliančiame debesyje ir griaustinyje, dabar Jis ateina nuolankiai, su šlovės giesme. Tada Jis pasirodė lydidas trimitų garsų, čia Jį matome raudantį dėl Jeruzalės. Tada Jis kėlė baimę, dabar Jis teikia paguodą, džiaugsmą ir meilę. Štai čia skirtumas tarp Įstatymo ir Evangelijos: Įstatymas liepia, o Evangelija viską dovanoja. Įstatymas sukelia pyktį ir neapykantą, o Evangelija suteikia malonę. Pirmajame atėjime Izraelio vaikai bėgo nuo Dievo balso, o dabar mūsų troškimas girdėti Jį – nenumaldomas, nes Jis toks malonus. Kai esate sunerimę ir prislėgti, ieškodami pagalbos nebėkite prie Sinajaus kalno, ieškodami pagalbos Įstatyme, ir nemanykite, jog patys turite galios išsipirkti. Verčiau ieškokite pagalbos Jeruzalėje – Evangelijoje, kuri skelbia: „Štai tu esi pasveikęs. Daugiau nebusidėk“ (Jono 5,14).

Iš pamokslo Verbų sekmadieniui, 1522 m. WA 10/3:67.

Žinau ir esu dėkingas, Viešpatie, kad Tavo ištikima meilė išlieka amžinai. Amen.

KETVIRTADIENIS

Laiko pilnatvė

*„Bet, atėjus laiko pilnatvei,
Dievas atsiuntė savo Sūnų,
gimusį iš moters,
pavaldų įstatymui.“
(Galatams 4,4)*

Kadangi Įstatymas negali suteikti nei išteisinimo, nei tikėjimo, o prigimtis ir visos pastangos mums nieko negali pelnyti, šventasis apaštalas Paulius skelbia apie Tą, kuris vietoje mūsų pelnė mums tikėjimą ir kuris yra išteisinimo šeiminkas. Išteisinimas nebuvo įgytas paprastai, už jį sumokėta didžiule kaina – Dievo sūnumi. Apaštalas rašo: „atėjus laiko pilnatvei“, kas reiškia – mūsų priespaudos laikui baigiantis.

Žydams šis laikas išsipildė kūnišku Kristaus atėjimu. Tokiu pačiu būdu tai išpildoma mūsų kasdieniame gyvenime, kai apšviesti per tikėjimą suvokiame, jog baudžiava ir pavaldumas Įstatymui baigėsi. Kristaus kūniškas atėjimas liktų be vertės, jei mumyse nesukurtų dvasinio tikėjimo advento. Kūniškai Jis atėjo tam, kad atneštų dvasinį atgimimą. Jis atėjo pas visus, kurie prieš Jį ir po Jo tiki kūnišku atėjimu. Todėl tokio tikėjimo laikantis, net ištikimiesiems praeityje Jo atėjimas yra realus.

Nuo laikų pradžios iki pasaulio pabaigos visa priklauso nuo atėjimo, kuris išlaisvina nuo vergijos gyvenančius visais laikais. Laiko pilnatvė ateina kiekvienam, tikinčiam Kristumi, nes Jo atėjimas buvo pažadėtas prieš visus laikus ir Jo laikas atėjo.

Iš pamokslo sekmadieniui po Kalėdų WA 10/1:352ff.

Ir dabar, Viešpatie, mano viltis yra Tavyje. Amen.